

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 12.3.2004
KOM(2004) 161 endelig

**RAPPORT FRA KOMMISSIONEN
TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET**

om forvaltning af plantningsrettigheder

(kapitel 1 i afsnit II i Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999)

INDHOLDSFORTEGNELSE

INDLEDNING	3
1. FORBUD MOD PLANTNING AF VINSTOKKE.....	4
1.1. Formål	4
1.2. Gældende regler	4
1.3. Anvendelse af EU-bestemmelserne	4
2. UDVIKLING I PRODUKTIONSKAPACITETEN.....	5
2.1. Nyplantningsrettigheder	5
2.2. Genplantningsrettigheder	9
2.3. Reserven af plantningsrettigheder.....	12
2.4. Udviklingen i produktionskapaciteten siden den 1. august 2000.....	16
2.5. Kommissionens konklusion hvad angår problemet med at udnytte EU-reserven af nyplantningsrettigheder.....	18
3. LOVLIGGØRELSE AF ULOVLIGE BEPLANTNINGER.....	19
3.1. Formål	19
3.2. Gældende regler	19
3.3. Anvendelse af EU-bestemmelserne	20
3.4. Kommissionens konklusion hvad angår problemet med at lovliggøre ulovlige beplantninger.....	21

Tabellerne i denne rapport indeholder data, som medlemsstaterne har sendt i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 1227/2000 af 31. maj 2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 om den fælles markedsordning for vin for så vidt angår produktionskapacitet, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1841/2003 af 17. oktober 2003.

INDLEDNING

Forvaltningen af vinproduktionskapaciteten er et af den fælles markedsordnings vigtige værktøjer. Den er baseret på tre ordninger, nemlig en ordning for regulering af plantning af vinstokke, en ordning for endeligt ophør med vindyrkning og en omstrukturings- og omstillingsordning.

Formålet med reguleringen af plantningerne er at føre kontrol med arealernes udvikling. Den er baseret på det princip, at det er forbudt at plante vinstokke, uden at der foreligger en genplantningsrettighed eller en nyplantningsrettighed. Ordningen indeholder regler for oprettelse og omsætning af plantningsrettigheder.

Disse bestemmelser har i store træk været anvendt i EU siden slutningen af 1970'erne. Ved Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin¹ indførtes der dog ændringer i forhold til den tidligere markedsordning, som til dels hænger sammen med den økonomiske udvikling inden for sektoren; de to vigtigste ændringer går ud på, at der fastsættes kvoter af nyplantningsrettigheder for hver medlemsstat, og at der oprettes rettighedsreserver.

Rådet har for at kunne undersøge, hvordan disse bestemmelser anvendes efter markedsordningens første tre år, fremsat følgende ønske: "*Kommissionen forelægger den 31. december 2003 og derefter hvert tredje år Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette kapitel. Rapporten kan i givet fald ledsages af forslag om tildeling af yderligere nye plantningsrettigheder.*"².

Det pågældende kapitel med titlen "Plantning af vinstokke" indeholder følgende bestemmelser:

1. videreførelse af forbuddet mod at plante vinstokke: artikel 2, stk. 1 og 7, i forordning (EF) nr. 1493/1999
2. foranstaltninger til forvaltning af vinproduktionskapaciteten:
 - tildeling af nyplantningsrettigheder: artikel 3 og 6 i forordning (EF) nr. 1493/1999 og artikel 3 i forordning (EF) nr. 1227/2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 om den fælles markedsordning for vin³ for så vidt angår produktionskapacitet
 - tildeling af genplantningsrettigheder: artikel 4 i forordning (EF) nr. 1493/1999 og artikel 4 i forordning (EF) nr. 1227/2000
 - oprettelse af en reserve af plantningsrettigheder: artikel 5 i forordning (EF) nr. 1493/1999 og artikel 5 og 6 i forordning (EF) nr. 1227/2000
3. en procedure til at bringe ulovlige beplantninger fra før 1. september 1998 i overensstemmelse med reglerne, ved at der på visse betingelser indføres mulighed for at dispensere fra forbuddet mod afsætning af vin fra ulovligt plantede vinstokke: artikel 2, stk. 3-6, i forordning (EF) nr. 1493/1999 og artikel 2 i forordning (EF) nr. 1227/2000.

¹ EFT L 179 af 14.7.1999, s. 1.

² Artikel 7, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999.

³ EFT L 143 af 16.6.2000, s. 1.

1. FORBUD MOD PLANTNING AF VINSTOKKE

1.1. Formål

Det principielle forbud mod at plante druesorter, der er klassificeret som druesorter til persning, har dannet grundlag for den fælles markedsordning for vin siden 1976⁴. Formålet er, at produktionskapaciteten skal kunne reguleres.

Medlemsstaterne får dermed også mulighed for at regulere deres vindyrkningsareal kvalitativt ved at omstille beplantningerne til kvalitetsproduktion, som er tilpasset forbrugernes efterspørgsel.

1.2. Gældende regler

Det principielle forbud håndhæves som en begrænsning i friheden til at plante vinstokke og ikke som et totalforbud mod at plante, idet det i henhold til den fælles markedsordning er tilladt at genplante og på visse betingelser at nyplante. Derfor skal medlemsstaternes myndigheder give forhåndstilladelse til plantning og genplantning af vinstokke.

Den nye bestemmelser, der findes i den fælles markedsordning, siden forordning (EF) nr. 1493/1999 trådte i kraft, er forpligtelsen til at rydde arealer, der er beplantet i strid med det principielle plantningsforbud siden den 1. september 1998, dvs. beplantet uden genplantnings- eller nyplantningsrettighed. Tidligere skulle produktionen fra ulovligt beplantede arealer ifølge EU-reglerne destilleres for producentens regning.

1.3. Anvendelse af EU-bestemmelserne

Denne ordning har eksisteret i hen ved 30 år. Medlemsstaterne har således de administrative værktøjer til at føre kontrol med anvendelsen af den.

Medlemsstaterne har i deres lovgivning indsat forpligtelsen til at rydde vinarealer, der er beplantet i strid med reglerne. Kommissionen har endnu ingen tal, der viser, hvor store arealer der er berørt af denne bestemmelse. Medlemsstaterne skal registrere de tilfælde, der falder ind under denne bestemmelse.

I øvrigt skal det bemærkes, at plantningsforbuddet også gjaldt spisedruer indtil 1996. Siden da har der været forbud mod at fremstille vin af disse druer, undtagen druesorter med dobbelt klassificering, som er underkastet en særlig obligatorisk destillationsordning.

⁴ Rådets Forordning (EØF) nr. 1162/76 af 17. maj 1976 om foranstaltninger med henblik på at tilpasse vinproduktionskapaciteten til markedets behov. Det principielle forbud mod at plante vinstokke blev indført som en midlertidig foranstaltning og er med regelmæssige mellemrum blevet videreført siden da. Forbuddet blev forlænget indtil udgangen af produktionsåret 2009/10 ved artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999.

2. UDVIKLING I PRODUKTIONSKAPACITETEN

Produktionskapaciteten defineres som det areal, der er beplantet med vinstokke, plus det areal, som er omfattet af genplantnings- og nyplantningsrettigheder.

Der er dermed tre sæt bestemmelser, der har indflydelse på produktionskapaciteten, og det er bestemmelserne om nyplantningsrettigheder, bestemmelserne om genplantningsrettigheder og bestemmelserne om reserver af plantningsrettigheder.

2.1. Nyplantningsrettigheder

2.1.1 Baggrund

Det principielle forbud mod plantning af vinstokke har altid været ledsaget af undtagelsesbestemmelser. Undtagelsesbestemmelserne skal ses som led i et ønske om at fremme produktionen af kvalitetsvin, den såkaldte kvalitetsvin fra bestemte dyrkningsområder (kvbd), på bekostning af bordvin.

Således blev der de sidste år, hvor den gamle markedsordning blev anvendt, for hvert produktionsår i forbindelse med prispakken udstedt nyplantningsrettigheder for et vist antal hektar fordelt mellem produktionsmedlemsstaterne til produktion af kvalitetsvin, dvs. kvbd og bordvin med en geografisk betegnelse.

Dette kunne lade sig gøre, fordi EU's vinproduktion i 1996, 1997 og 1998 var klart faldende i forhold til tidligere år. Dette var baggrunden for de drøftelser, som resulterede i den nye grundforordning i 1999, og for beslutningen om at indføre kvoter af nyplantningsrettigheder for medlemsstaterne.

2.1.2 Gældende regler

I reglerne skelnes der mellem to kategorier nyplantningsrettigheder:

- artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999 omhandler rettigheder, der er uden bestemte kvantitative begrænsninger, men som udelukkende anvendes i forbindelse med særlige administrative foranstaltninger
- artikel 3, stk. 2-5, og artikel 6 i forordning (EF) nr. 1493/1999 omhandler kvantitativt begrænsede nyplantningsrettigheder, der skal bruges til udvikling af vinarealer til produktion af kvalitetsvin.

2.1.2.1 Nyplantningsrettigheder af administrativ karakter

Det drejer sig om videreførelse af en bestemmelse, som allerede fandtes i den tidligere fælles markedsordning, hvorefter medlemsstaterne kan tildele nyplantningsrettigheder i forbindelse med jordfordeling, ekspropriation af hensyn til almenvellet, forsøg og dyrkning af moderpodestammer. Til de fire særlige tilfælde har rådsforordningen føjet et femte, hvor medlemsstaterne kan tildele nyplantningsrettigheder med henblik på produktion til producentens privatforbrug.

Disse undtagelser er reguleret i Kommissionens gennemførelsesforordning. Nyplantningsrettighederne er kvantitativt begrænsede alene i kraft af de foranstaltninger, i forbindelse med hvilke de tildeles. Formålet med reglerne er imidlertid at undgå, at undtagelserne resulterer i en betydelig stigning i produktionskapaciteten.

- Hvad angår rettigheder, der tildeles i forbindelse med jordfordeling eller ekspropriation, så må der som kompensation for arealerne højst tildeles rettigheder for et areal svarende til 105 % af det areal, der var genstand for jordfordeling eller ekspropriation (jf. artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1227/2000).
- Hvad angår rettigheder, der tildeles med henblik på vindyrkningsforsøg, så er forsøgene af begrænset varighed. Når forsøgsperioden er udløbet, skal producenten i henhold til artikel 3, stk. 2 og 3, i forordning (EF) nr. 1227/2000 enten rydde vinstokkene for egen regning, og den produktion, der er fremkommet, fra forsøget er afsluttet, til rydningen har fundet sted, skal destilleres, eller vinstokkene skal "lovliggøres", ved at producenten erhverver en genplantningsrettighed eller får tildelt en nyplantningsrettighed inden for kvoten.
- Hvad angår rettigheder, der tildeles med henblik på dyrkning af moderpodestammer, så er denne produktion i praksis tidsbegrænset, og efter dyrkningsperiodens udløb kan vinstokkene producere druer til vinfremstilling. Når produktionen af moderpodestammer er afsluttet, gælder der derfor de samme bestemmelser som for forsøg, jf. artikel 3, stk. 4 og 5, i forordning (EF) nr. 1227/2000.
- Hvad angår nyplantningsrettigheder, der tildeles til privatforbrug, så pålægges medlemsstaterne i henhold til artikel 3, stk. 6-8, i forordning (EF) nr. 1227/2000, at føre kontrol med, at vinavlsprodukterne ikke afsættes. Hvis afsætningsforbuddet ikke overholdes, skal vinstokkene ryddes for vindyrkerens regning. Medlemsstaterne skal også fastsætte det maksimale areal, som vindyrkerne kan få tildelt til det formål.

2.1.2.2 Nyplantningsrettigheder af økonomisk karakter

Rådsforordningen omhandler to former for nyplantningsrettigheder, dels nyplantningsrettigheder i artikel 3, stk. 2, dels nye plantningsrettigheder i artikel 6, stk. 1.

Rettighederne i artikel 3, stk. 2, skal bruges til produktion af kvbd og bordvin med en geografisk betegnelse, som der er stigende efterspørgsel efter. Denne bestemmelse fandtes allerede i den tidligere fælles markedsordning⁵. Tildelingen af disse rettigheder er betinget af, at det for de pågældende dyrkningsarealer dokumenteres, at produktionen ligger under efterspørgslen. Den enkelte medlemsstat skal i henhold til artikel 3, stk. 9, i forordning (EF) nr. 1227/2000 være i stand til at fremlægge den nødvendige dokumentation, før den tildeler rettighederne, uden at der dog kræves forhåndsgodkendelse fra Kommissionen.

De plantningsrettigheder, der er nævnt i artikel 6, skal også bruges til produktion af bordvin med en geografisk betegnelse og kvbd. De kan imidlertid tildeles til andre formål, herunder lovliggørelse af ulovlige beplantninger⁶ og omstrukturering af vindyrkningsarealet⁷. Principielt er disse anvendelsesformål dog begrænsede, og i det store og hele svarer rettighederne i artikel 6 til rettighederne i artikel 3, stk. 2, der i

⁵ Artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87.

⁶ Artikel 2, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1493/1999). I dette tilfælde medvirker deres anvendelse, der svarer til en genbeplantningsrettighed, ikke til at øge produktionskapaciteten.

⁷ Artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1493/1999.

henhold til artikel 3, stk. 5, under alle omstændigheder fratrækkes de kvoter, som er fastsat i artikel 6, stk. 1.

Ifølge forordningens artikel 3, stk. 2, skal rettighederne tildeles senest den 31. juli 2003. Denne dato blev fastsat for at give medlemsstaterne mulighed for at fortsætte tildelingen af nyplantningsrettigheder for arealer til produktion af kvbd eller bordvin med en geografisk betegnelse, indtil der var oprettet reserver af plantningsrettigheder (jf. punkt 2.1.3.2.1).

2.1.1 Anvendelse af EU-bestemmelserne

2.1.3.1 Nyplantningsrettigheder af administrativ karakter

2.1.3.1.1 Medlemsstaterne har sendt følgende oplysninger om nyplantningsrettigheder (NP):

Tabel 1

(ha)	NP i art. 3, stk. 1 2000/01	NP i art. 3, stk. 1 2001/02	NP i art. 3, stk. 1 2002/03	I alt
Tyskland	3,53	0,93	1,13	5,59
Grækenland	–	–	–	–
Spanien	197,95	141,42	47,02	386,39
Frankrig	41,40	29,20	15,68	86,28
Italien	144,72	–	–	144,72
Luxembourg	–	–	–	–
Østrig	–	–	–	–
Portugal	8,30	–	14,80	23,10
I alt	395,90	171,55	78,63	646,08

Tyskland og Italien har tildelt plantningsrettigheder til privatforbrug: 0,52 ha i Tyskland for produktionsåret 2000/01–2002/03 og 97,16 ha i Italien for produktionsåret 2000/01.

2.1.3.1.2 Konsekvenser for produktionskapaciteten

Generelt har nyplantningsrettigheder af administrativ karakter ingen indflydelse på produktionskapaciteten, undtagen rettigheder, der tildeles med henblik på produktion til privatforbrug.

Rettigheder, der tildeles i forbindelse med jordfordeling eller ekspropriation, kompenserer for nedlæggelsen af et tilsvarende vindyrkningsareal, således at der set ud fra et økonomisk synspunkt er tale om genplantningsrettigheder.

Rettigheder, der tildeles i forbindelse med forsøg og til dyrkning af moderpodestammer, ophæves økonomisk, når forsøget og produktionen af moderpodestammer er afsluttet, fordi beplantningerne bevares, ved at der udnyttes genplantningsrettigheder for et tilsvarende areal.

Kun de rettigheder, der gives til produktion til privatforbrug, kan ud fra et økonomisk synspunkt betragtes som nyplantningsrettigheder. Selv om det ikke er tilladt at afsætte produktionen fra disse arealer, medfører de pågældende arealer ikke, at beholdningen af genplantningsrettigheder reduceres, men øger produktionskapaciteten. Denne forøgelse i størrelsesordenen 100 ha er dog marginal

og opvejes antagelig af, at små familievingårde frivilligt nedlægges i de dyrkningsområder, hvor denne tradition var meget udbredt.

2.1.3.2 Nyplantningsrettigheder af økonomisk karakter

2.1.3.2.1 Der foreligger for øjeblikket følgende oplysninger:

Tabel 2

(ha)	NP i art. 3, stk. 2 2000/01	NP i art. 3, stk. 2 2001/02	NP i art. 3, stk. 2 2002/03	I alt
Tyskland	291,82	37,91	141,56	471,29
Grækenland	–	1 098,00	–	1 098,00
Spanien	6 041,33	6 335,52	4 730,00	17 106,85
Frankrig	5 016,35	4 360,76		9 377,11
Italien	854,50	–	–	854,50
Luxembourg	–	–		–
Østrig	–	–		–
Portugal	3 041,00	–		3 041,00
I alt	15 245,00	11 832,19	4 871,56	31 948,75

Disse oplysninger giver anledning til følgende bemærkninger:

- a) *Grækenland og Spanien og til dels Portugal og Frankrig har anvendt en stor del af deres kvoter af nyplantningsrettigheder (nye plantningsrettigheder), der er fastsat i artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999, hvilket fremgår af følgende tabel:*

Tabel 3

(ha)	NP i alt i art. 3, stk. 2	Kvoter i artikel 6, stk. 1	Procentvis udnyttelse
Tyskland	471,29	1 534	30,7 %
Grækenland	1 098,00	1 098	100 %
Spanien	17 106,85	17 355	98,6 %
Frankrig	9 377,11	13 565	69,1 %
Italien	854,50	12 933	6,5 %
Luxembourg	–	18	0 %
Østrig	–	737	0 %
Portugal	3 041,00	3 760	80,9 %
I alt	31 948,75	51 000	62,6 %

Når man ser bort fra Italien, der i modstrid med sine forpligtelser i henhold til forordning (EF) nr. 1227/2000 ikke har sendt nogen oplysninger for de seneste to produktionsår, er kvoterne af nyplantningsrettigheder på 38 067 ha, mens tildelingene er på 31 125 ha, dvs. 81,7 %.

Hvis de rettigheder, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999, ikke tildeles senest den 31. juli 2003 som fastsat i artikel 3, stk. 2, i samme forordning, så tilføres de den eller de reserver af plantningsrettigheder, som medlemsstaterne har oprettet. De har så en "levetid" på fem produktionsår, jf.

artikel 5, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1493/1999. Derfor kan de tildeles indtil udgangen af produktionsåret 2007/08⁸.

b) Disse rettigheder er blevet tildelt hovedsagelig til produktion af kvbd:

Tabel 4

Produktionsåret 2000/01 til 2002/03	kvbd (ha)	bordvin med geografisk betegnelse (ha)	I alt (ha)	kvbd – procentvis andel
Tyskland	471,29	–	471,29	100 %
Grækenland	361,90	736,10	1098,00	32,9 %
Spanien	16 125,88	980,97	17 106,85	94,3 %
Frankrig	6 875,43	2 501,68	9 377,11	73,3 %
Italien	740,82	113,68	854,50	86,7 %
Luxembourg	–	–	–	–
Østrig	–	–	–	–
Portugal	2 456,42	584,58	3 041,00	80,7 %
I alt	27 031,74	4 917,01	31 948,75	84,6 %

På grund af de manglende tal for Italien for produktionsåret 2001/02 og 2002/03 kan der dog ikke foretages en samlet vurdering.

2.1.3.2.2 Konsekvenser for produktionskapaciteten

De 51 000 ha nyplantningsrettigheder (nye plantningsrettigheder), der er nævnt i artikel 6, stk. 1, udgjorde 1,53 %⁹ af EU's vindyrkningsareal på det tidspunkt, hvor grundforordningen blev vedtaget. De udgør pr. definition en forøgelse af produktionskapaciteten.

Hen ved 2/3 af disse 51 000 ha var tildelt efter de tre første år med den nye markedsordning. De 31 949 ha, som er blevet tildelt, er endnu ikke alle sammen blevet udnyttet af modtagerne og bliver først reelt produktive to eller tre år senere.

Derfor er det i dag ikke muligt nøjagtigt at måle, hvilken virkning beslutningerne fra 1999 har haft på produktionsudviklingen siden den 1. august 2000, hvor den nye markedsordning trådte i kraft.

2.2. Genplantningsrettigheder

2.2.1 Gældende regler

Artikel 4 i forordning (EF) nr. 1493/1999 og artikel 4 i forordning (EF) nr. 1227/2000 indeholder i det store og hele bestemmelser, som allerede fandtes i den tidligere markedsordning:

⁸ Når en producent har fået tildelt en plantningsrettighed, skal den udnyttes inden udgangen af det andet produktionsår efter det produktionsår, hvor den blev tildelt [artikel 3, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1493/1999]: rettighederne i artikel 6, stk. 1, kan derfor udnyttes indtil udgangen af produktionsåret 2009/10.

⁹ 1,53 %, hvis man går ud fra det EU-vindyrkningsareal, som fremgår af de oversigter, som medlemsstaterne har udarbejdet i henhold til artikel 16 i forordning (EF) nr. 1493/1999. Jf. punkt 2.4.2.

- automatisk etablering af en rettighed efter rydning¹⁰
- mulighed for at overføre disse rettigheder fra en bedrift til en anden i samme medlemsstat
- disse rettigheder kan være gyldige i op til otte produktionsår.

Den vigtigste nyhed ved den nye markedsordning er, at det er muligt at udnytte en genplantningsrettighed "på forhånd". Princippet er, at en producent får tilladelse til at plante vinstokke, før et tilsvarende areal ryddes for vinstokke. Denne bestemmelse, der skal forhindre, at producenten lider et indkomsttab fra det tidspunkt, hvor han rydder, til det tidspunkt, hvor de genplantede vinstokke begynder at give udbytte, ledsages af foranstaltningerne i artikel 4, stk. 2, 3, 4 og 5, i forordning (EF) nr. 1227/2000. Formålet med foranstaltningerne er at forhindre, at forhåndsudnyttelsen af genplantningsrettigheden fører til en permanent og systematisk forøgelse af produktionskapaciteten:

- fastsættelse af en sidste frist for, hvornår producenten skal gennemføre rydningen
- forbud mod samtidig at afsætte produktionen fra det nybeplantede areal og det endnu ikke ryddede areal
- pligt til at stille sikkerhed for, at rydningsforpligtelsen overholdes.

Endvidere fastsætter det i artikel 4, stk. 4, sidste afsnit, i forordning (EF) nr. 1493/1999, at medlemsstaterne i forbindelse med overførsler af genplantningsrettigheder mellem bedrifter sørger for, at disse overførsler ikke fører til, at produktionskapaciteten forøges. Det præciseres, at dette princip især gælder ved overførsler fra ikke-vandede arealer til vandede arealer.

Der gøres i den forbindelse opmærksom på, at en genplantningsrettighed principielt skal udnyttes på den bedrift, hvor der er ryddet. At overføre rettigheder fra en bedrift til en anden er en mulighed, som medlemsstaterne kan gøre brug af.

Hvis en genplantningsrettighed udnyttes på én og samme bedrift, er der ikke pligt til at føre kontrol med, hvilken indflydelse det har på produktionskapaciteten. Men hvis den måde, vinarealet drives på, eller vinstokbestanden ændres, har det nødvendigvis indflydelse på produktionskapaciteten¹¹.

Så meget desto mere kan dyrkningsmetoderne ved overførsel fra en bedrift til en anden være radikalt forskellige, hvilket får konsekvenser for udbyttet på de pågældende arealer.

2.2.2 Anvendelse af EU-bestemmelserne

Alle medlemsstaterne har udnyttet de muligheder, som retsforskrifterne giver, nemlig overførsler af rettigheder mellem bedrifter og en gyldighedsperiode på 8 år for rettighederne.

¹⁰ Bortset fra de rydninger, der er nævnt i artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1227/2000, og som falder ind under bestemmelserne om nyplantningsrettigheder af administrativ karakter [artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999].

¹¹ En genplantningsrettighed er ikke knyttet til den vinstoksort, der ryddes, men udelukkende til det ryddede areal. Men de forskellige vinstoksorter giver forskellige potentielle udbytter.

Derfor får de nationale bestemmelser vedrørende regulering af produktionskapaciteten stor betydning. Bestemmelserne går ud på at sikre, at der ikke sker en forventlig udbytteforøgelse på det genbeplantede areal, eller at ændre arealets størrelse i forbindelse med genbeplantningsrettigheden, når der må forventes et øget udbytte. Medlemsstaterne har indsat disse regler i deres nationale (eller regionale) lovgivning, men det er på nuværende tidspunkt vanskeligt at fastsætte de konkrete gennemførelsesbestemmelser.

2.2.3. Konsekvenser for produktionskapaciteten

Beholdningen af genplantningsrettigheder tegnede sig, da den nye markedsordning trådte i kraft, for 5,9% af de beplantede vinarealer ifølge medlemsstaternes oversigter. Går man ud fra et gennemsnitligt EU-udbytte på 50 hl/ha, svarer genplantningsrettighederne til en potentiel produktion på 10 mio. hl.

Genplantningsrettighederne var af følgende størrelsesorden ved udgangen af produktionsåret 2002/03:

Tabel 5

(ha)	Oversigt (1999)	Udgangen af produktionsåret 2002/03	Forskel
Tyskland	3 616	3 900	+284
Grækenland	–	560	+560
Spanien	86 456	83 315	–3 141
Frankrig	43 551	47 611	+4 060
Italien	49 870	–	–
Luxembourg	–	44	+44
Østrig	5 945	5 313	–632
Portugal	7 498	12 045	+4 547
I alt ekskl. Italien	147 066	152 788	+5 722
I alt	196 936		

Der er sket en nedgang i Østrigs og Spaniens genplantningsrettigheder på henholdsvis 10% og 4% i løbet af tre produktionsår. For Spaniens vedkommende skyldes nedgangen for en stor del, at rettighederne er blevet udnyttet til lovliggørelse af ulovlige beplantninger.

I de øvrige medlemsstater er udviklingen gået i modsat retning af Spaniens, idet beholdningen af genplantningsrettigheder er steget med 14% i de sidste tre produktionsår¹². Stigningen kan kun skyldes øgede rydninger, som giver ret til genplantning. Der er i hvert fald i nogen grad tale om en sandsynlig følgevirkning af, at vindyrkningsarealet er ved at blive omstruktureret, hvilket medfører en bølge af rydninger.

Alt i alt (bortset fra Italien, som udviklingen i genplantningsrettighederne ikke kendes for) er det areal, der svarer til genplantningsrettighederne, steget med 3,9% i løbet af tre produktionsår og svarede til 6,1% af det beplantede vinareal ved udgangen af produktionsåret 2002/03.

¹² Stigningen er reelt mindre, for i 1999 skulle der have været en beholdning af genplantningsrettigheder i Grækenland og Luxembourg.

2.3. Reserven af plantningsrettigheder

2.3.1 Baggrund

Som nævnt i punkt 2.1.1 fandt de drøftelser, der resulterede i forordning (EF) nr. 1493/1999, sted, efter at der var sket en mærkbar nedgang både i EU's vinproduktion og i vindyrkningsarealerne¹³.

En af de vigtigste årsager til denne nedgang er, at mange genplantningsrettigheder gik tabt, fordi de ikke blev udnyttet. For at undgå dette fandt man på at foreslå en ordning for systematisk indsamling af disse rettigheder, og dermed blev der oprettet en reserve af rettigheder, der kan tilføres genplantningsrettigheder, som ikke er udnyttet i tide.

2.3.2 Gældende regler

Reserven er for medlemsstaterne et værktøj til løbende genvinding og et instrument til omfordeling af plantningsrettigheder.

2.3.2.1 Værktøj til løbende genvinding af plantningsrettigheder

Ud over genplantningsrettighederne tilføres reserven også nyplantningsrettigheder (eller nye plantningsrettigheder), jf. artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999.

Det vigtigste formål er, at nyplantningsrettigheder og genplantningsrettigheder, der ikke er udnyttet rettidigt, tilbageføres til reserven. Endvidere indsamles rettigheder, der er tilført reserven og siden fordelt fra den, men ikke rettidigt udnyttet, igen i reserven.

2.3.2.2 Instrument til omfordeling af plantningsrettigheder

Omfordelingen fra reserven af indsamlede eller erhvervede rettigheder er underlagt visse betingelser.

Artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1493/1999 fastsætter følgende: *"Medlemsstaterne sørger for, at det sted, hvor plantningsrettigheder fra en reserve udnyttes, samt de anvendte sorter og dyrkningsmetoder garanterer, at den efterfølgende produktion er tilpasset efterspørgslen på markedet, og at de pågældende udbytter er typiske for gennemsnittet i det område, hvor disse rettigheder udnyttes, især når plantningsrettigheder fra en reserve for ikke-vandede arealer udnyttes på vandede arealer."*

Rådsforordningen kræver altså, at medlemsstaterne skal sørge for, at rettighederne fra reserven udnyttes til produktion af vin, som der er efterspørgsel efter, og at de ikke medfører en stigende produktion.

Med henblik herpå har medlemsstaterne i henhold til artikel 5, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1227/2000 beføjelse til at reducere de arealer, der svarer til plantningsrettighederne, når overførslen sker til et område, hvor udbyttet ligger over udbyttet i det område, hvor rettigheden stammer fra. Ifølge EU-retsforskrifterne er det omvendte ikke tilladt.

¹³ Jf. Eurostat, statistisk undersøgelse af vinarealerne for 1989–1999, hvoraf det fremgår, at der i løbet af det tiår skete en nedgang i EU's vindyrkningsareal på 14,5 %.

Endvidere har medlemsstaterne i kraft af reserven et middel til at forbedre den kvantitative tilpasning af produktionskapaciteten til udviklingen i efterspørgslen. Medlemsstaterne kan regulere udnyttelsen af plantningsrettighederne ved at bremse eller fremskynde tildelingen til producenterne af rettigheder fra reserven.

Følgende plantningsrettigheder kan indgå i en reserve:

- uudnyttede genplantningsrettigheder, der er tilbageført (artikel 4, stk. 5, og artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1493/1999)
- genplantningsrettigheder, der er opkøbt til reserven fra producenterne (artikel 5, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 1493/1999)
- uudnyttede nyplantningsrettigheder, der er tilbageført (artikel 3, stk. 4, og artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1493/1999)
- nye plantningsrettigheder (artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 1493/1999)
- rettigheder, der i forvejen findes i reserven, og som er blevet tilbageført til reserven, fordi de ikke er blevet udnyttet rettidigt (artikel 5, stk. 2 og 6, i forordning (EF) nr. 1493/1999).

2.3.3 Anvendelse af EU-bestemmelserne

2.3.3.1 Medlemsstaterne kan enten indføre en national reserve eller regionale reserver eller begge dele.

Tabel 6

	National reserve	Regionale reserver	"Ordning uden reserve" ¹⁴
Tyskland	nej	ja	ja
Grækenland	ja	nej	nej
Spanien	ja	ja	nej
Frankrig	ja	nej	nej
Italien	nej	ja	nej
Luxembourg	nej	nej	ja
Østrig	ja	ja	nej
Portugal	ja	nej	nej

Situationen er forskellig fra medlemsstat til medlemsstat.

Luxembourg er den eneste medlemsstat, der ikke har en reserveordning.

Tyskland har en blandet ordning med reserver i nogle områder og en "effektiv ordning" i andre (jf. punkt 2.3.5).

Grækenland, Frankrig og Portugal har hver en national reserve uden regionale reserver.

Italien har udelukkende regionale reserver. Spanien og Østrig har en blandet ordning med en national reserve og regionale reserver.

¹⁴ Ifølge artikel 5, stk. 8, i forordning (EF) nr. 1493/1999 kan myndighederne i en medlemsstat uanset stk. 1 til 7 vælge ikke at anvende ordningen med reserver, hvis denne medlemsstat kan bevise, at der findes en effektiv ordning for forvaltning af plantningsrettigheder på hele dens område. Jf. punkt 2.3.5.

Ifølge artikel 5, stk. 7, i forordning (EF) nr. 1493/1999 kan der overføres rettigheder mellem regionale reserver. Udvekslingen af plantningsrettigheder mellem forskellige områder ser dog ud til at være vanskelig, fordi der ikke er nogen områder, der ønsker, at deres produktionskapacitet mindskes. Mens udvekslingen reguleres overordnet i Grækenland, Frankrig og Portugal takket være ordningen med den nationale reserve (hvilket dog ikke forhindrer vanskeligheder), er dette mere problematisk i Tyskland og i endnu højere grad i Spanien og i Italien.

Hvis overførslen af rettigheder mellem områder i den samme medlemsstat er begrænset, kan det på grund af de regionale vinarealers forskelligartethed på samme tid forekomme, at nogle områder har få plantningsrettigheder, mens andre har en beholdning af uudnyttede rettigheder, som der end ikke kan findes anvendelse for.

2.3.3.2 De regler, der i artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1493/1999 er fastsat for at undgå, at overførsler af rettigheder via reserven medfører øget produktionskapacitet, er af samme art som dem, der gælder for overførsler af genplantningsrettigheder (artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1493/1999).

Medlemsstaterne har overtaget de samme bestemmelser som dem, der er nævnt i punkt 2.2.1: lige som det er tilfældet med direkte overførsler af genplantningsrettigheder, er det endnu for tidligt at måle, hvilken virkning bestemmelserne har haft, så meget mere som medlemsstaterne først reelt fik etableret reserver fra produktionsåret 2001/02, og for nogles vedkommende endda først fra produktionsåret 2002/03.

Endvidere fremgår det af følgende tabel, at de rettigheder, der var tilført reserverne ved udgangen af produktionsåret 2002/03, kun repræsenterede et beskedent areal og slet ikke fandtes på det tidspunkt i Grækenland, Frankrig og Italien.

Tabel 7

Udgangen af produktionsåret 2002/03	kvbd (ha)	bordvin med geografisk betegnelse (ha)	I alt (ha)
Tyskland	64,61	–	64,61
Grækenland	–	–	–
Spanien	6 792,00	665,00	7 457,00
Frankrig	–	–	–
Italien	–	–	–
Luxembourg	–	–	–
Østrig	50,00	–	50,00
Portugal	–	–	208,00
I alt			7 779,61

2.3.4 Konsekvenser for produktionskapaciteten

Reserveordningen er en fundamental forudsætning for, at produktionskapaciteten kan reguleres.

Uafhængigt af, hvilke virkninger overførsler af rettigheder fra områder med lavt udbytte til områder med højt udbytte har, uafhængigt af, om udbytteforskellen

skyldes vinstoksorter eller dyrkningsmetoder¹⁵, så skaber reserveordningen mulighed for systematisk og ubetinget at forhindre, at en uudnyttet plantningsrettighed går tabt. En uudnyttet rettighed føres altid tilbage i fordelingskredsløbet.

Derfor kan en medlemsstats produktionskapacitetsareal (= beplantet vinareal + beholdning af genplantningsrettigheder) ikke blive reduceret, hvis medlemsstaten forstår at forvalte rettighederne effektivt.

2.3.5 "Effektiv ordning" for forvaltning af plantningsrettigheder

Det er ikke obligatorisk at anvende reserveordningen, jf. artikel 5, stk. 8, i forordning (EF) nr. 1493/1999.

2.3.5.1 Gældende regler

Hvis en medlemsstat vælger ikke at anvende reserveordningen, har den generelt set ingen retlige midler til systematisk at genvinde de plantningsrettigheder, der ikke udnyttes rettidigt. Fordelingen af nyplantningsrettigheder og kontrollen med udnyttelsen og overførslen af genplantningsrettigheder foregår derimod i henhold til de nationale administrative bestemmelser, der fandtes, før den nye markedsordning trådte i kraft.

Medlemsstater, der vælger ikke at indføre reserveordningen, skal over for Kommissionen dokumentere, at deres forvaltning af plantningsrettighederne er effektiv.

Rådsforordningen indeholder også nogle supplerende regler for genplantningsrettigheder:

- genplantningsrettigheder har en gyldighedsperiode på 10 år
- medlemsstaterne kan forlænge denne gyldighed til 13 år.

Formålet med disse bestemmelser er delvis at kompensere for den systematiske og ubegrænsede genvinding af plantningsrettigheder gennem reserven.

2.3.5.2 Anvendelse af EU-bestemmelserne

Luxembourg er den eneste medlemsstat, der har valgt den effektive ordning for hele sit vinareal. Landet påtænker at tilpasse sin lovgivning for at forlænge rettighedernes gyldighedsperiode til 13 år.

Tyskland har en blandet ordning (jf. punkt 2.3.3.1). Genplantningsrettighedernes gyldighedsperiode er på 13 år i områderne med en effektiv ordning.

2.3.5.3 Konsekvenser for produktionskapaciteten

Luxembourg og Tyskland er de to eneste medlemsstater, der har bibeholdt deres produktionskapacitet for perioden 1989-1999, som er omfattet af Eurostats offentliggjorte undersøgelser, dvs. med de regler, som gjaldt dengang.

¹⁵ Dette problem gør sig også gældende ved direkte overførsler af genplantningsrettigheder mellem bedrifter. I øvrigt udgør artikel 4, stk. 4, sidste afsnit, en "sikkerhedsventil".

Den fælles markedsordning, der blev indført i 1999, giver medlemsstaterne nye midler til at modvirke den faldende tendens i produktionskapaciteten. Luxembourg og til dels også Tyskland har som sagt valgt ikke at anvende dem.

Det er for tidligt at vurdere, hvilke virkninger "den effektive ordning" reelt har haft på produktionskapaciteten, men det kan med rimelighed forventes, at de ikke har været mærkbare, for så vidt som den nye markedsordning ikke har medført større ændringer i forvaltningen af rettigheder i de to medlemsstater.

2.4. Udviklingen i produktionskapaciteten siden den 1. august 2000

2.4.1 Arealer

Kommissionen baserer sin viden om vindyrkningsarealerne på tre kilder.

Den første er anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 357/79 af 5. februar 1979 om statistiske undersøgelser vedrørende vinarealerne. Den seneste basisundersøgelse vedrører 1999.

Den anden er anvendelsen af artikel 16, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999. Medlemsstaterne skal sende en oversigt over deres vinarealer for at kunne anvende den nye markedsordnings bestemmelser om omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealerne.

Den tredje kilde er fortegnelsen over vindyrkningsarealer eller den grafiske referencebase, som det er obligatorisk at anvende i henhold til artikel 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2729/2000 af 14. december 2000 om gennemførelsesbestemmelser for kontrol i vinsektoren.

Der foreligger for øjeblikket følgende oplysninger:

Tabel 8

(ha)	Undersøgelsesdato	Areal iflg. undersøgelsen	Oversigtsdato	Areal iflg. oversigten	Forskel (ha) [oversigt – undersøgelse]	Forskel (%) [oversigt / undersøgelse]
Tyskland	1999	104 233	31/08/2000	105 530	1 297	+1,24 %
Grækenland	1999	50 878	01/09/1999	77 466	26 588	+52,25 %
Spanien	1999	1 144 354	31/07/2000	1 141 986	-2 368	-0,02 %
Frankrig	1999	940 478 ¹⁶	31/08/1998	901 412	-38 624	-4,15 %
Italien	1999	636 662	01/09/1999	792 440	155 778	+24,46 %
Luxembourg	1999	1 348	15/11/1999	1 348	0	0
Østrig	1999	48 496	31/12/1999	52 226	3 730	+7,70 %
Portugal	1999	205 003	01/09/1999	252 709	47 706	+23,27 %
I alt		3 131 452		3 325 117	193 665	+6,18 %

¹⁶

I undersøgelsen skelnes der mellem arealer med druesorter til persning og arealer med druesorter til fremstilling af brændevin. Denne skelnen, der kun gælder for Frankrig, vedrører vinarealerne i områder, hvor der fremstilles Cognac og Armagnac. Men forvaltningen af disse vinarealer, hvor der også produceres vin, sorteres under den fælles markedsordning for vin. Disse arealer skal derfor medregnes i det franske vinareal.

Bortset fra nogle forskelle mellem datoerne for de to kilder, der kan forklare de meget små forskelle mellem de indberettede arealer (Tyskland og Spanien), er de forskelle, der kan konstateres, undtagen når det gælder Luxembourg, ret betydelige.

2.4.2 Udviklingen i de arealer, som er omfattet af oversigten

De arealer, der er beplantet med vinstokke, er faldet med 1,3 % efter den nye markedsordnings første to år.

Tabel 9

(ha)	Areal beplantet med vinstokke (oversigt)	Areal beplantet med vinstokke (udgangen af produktionsåret 2002/03)	Forskel
Tyskland	105 530	104 211	-1 319
Grækenland	77 466	80 794	+3 328
Spanien	1 141 986	1 115 322	-26 664
Frankrig	901 412	907 669	+6 257
Italien	792 440	-	-
Luxembourg	1 348	1 298	-50
Østrig	52 226	51 136	-1 900
Portugal	252 709	241 119	-11 590
I alt (ekskl. Italien)	2 532 677	2 501 549	-31 128

Dette fald skyldes hovedsagelig, at der er iværksat programmer for omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealet, i forbindelse med hvilke der ryddes arealer, før der genplantes druesorter, som er bedre tilpasset efterspørgslen efter vin. De medlemsstater, der har oplevet den største nedgang, er i øvrigt de medlemsstater, som har engageret sig mest i denne omstrukturingspolitik.

Vindyrkningsarealet er faldende i alle medlemsstater undtagen Grækenland og Frankrig. Grækenland og Frankrig er også de to medlemsstater, der senest har givet sig i kast med at omstrukturere deres vindyrkningsareal.

Generelt ser det ud til, at produktionskapaciteten, der betragtes som summen af de arealer, som er beplantet med vinstokke, og beholdningen af genplantningsrettigheder, til stadighed¹⁷ er faldet i de tre første år, hvor den nye markedsordning har været anvendt, men i meget rolig takt¹⁸.

¹⁷ Jf. Eurostat-undersøgelse (tema 5-25/2003), hvoraf det fremgår, at vinproduktionsarealet faldt med 14,5 % fra 1989 til 1999.

¹⁸ Endnu engang hvis man i beregningerne ser bort fra Italien, som Kommissionen ikke har modtaget oplysninger fra.

Tabel 10

(ha)	Produktionskapacitet 1999	Produktionskapacitet 2003	Forskel
Tyskland	109 146	108 111	-1 035
Grækenland	77 466	81 354	+3 888
Spanien	1 228 442	1 198 637	-29 805
Frankrig	944 963	955 280	+10 317
Italien	ikke meddelt	ikke meddelt	
Luxembourg	1 348	1 342	-6
Østrig	58 171	56 449	-1 722
Portugal	260 207	253 164	-7 043
I alt (ekskl. Italien)	2 679 743	2 654 337	-25 406

Ser man bort fra Italien, er EU's vinproduktionskapacitet i de tre første produktionsår, hvor den nye markedsordning har været anvendt, faldet med under 1 %. Lige som det er tilfældet med arealerne, er udviklingen forskellig fra den ene medlemsstat til den anden, hvilket både skal ses i sammenhæng med lovliggørelse af ulovlige beplantninger (jf. punkt 3) og omstrukturering og omstilling af vindyrkningsarealet.

De arealer, der svarer til kvoterne af nyplantningsrettigheder (nye plantningsrettigheder), jf. artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999, og som endnu ikke er tildelt, er ikke medregnet i produktionskapaciteten.

Af de 51 000 ha er 31 949 ha tildelt (jf. tabel 3).

Når man ser bort fra Italien, er der altså 6 943 ha endnu ikke tildelte nyplantningsrettigheder, der skal fratrækkes nedgangen på 25 406 ha (jf. tabel 10). Af de 31 125 ha nyplantningsrettigheder, der allerede er tildelt, er en ukendt, men antagelig betydelig procentdel endnu ikke blevet udnyttet af producenterne og dermed ikke beplantet ved udgangen af produktionsåret 2002/03.

Nedgangen i produktionskapaciteten er altså i værste fald (dvs. hvis alle tildelte nyplantningsrettigheder medregnes i tallene i tabel 10) på 0,65 % efter den nye markedsordnings tre første produktionsår. Tallet er for beskedent til at være af nogen reel betydning.

Generelt er retsinstrumenterne indført for at bevare EU's vinproduktionskapacitet, der var faldet kraftigt i 1990'erne (og endnu voldsommere i det foregående årti). Selv om det endnu er for tidligt at se på, hvilken virkning den nye markedsordning har haft, ser de foreliggende tal ud til at bekræfte, at kapaciteten stort set ikke har ændret sig i de sidste tre år.

Endelig skal det nævnes, at konstateringerne er baseret på de tal, som medlemsstaterne har udleveret som led i den ajourføring af oversigten over vindyrkningsarealet, som skal foretages i henhold til forordning (EF) nr. 1493/1999, og disse oplysninger svarer ikke til de oplysninger, som er meddelt i henhold til andre retsforskrifter.

2.5. Kommissionens konklusion hvad angår problemet med at udnytte EU-reserven af nyplantningsrettigheder

Ved artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1493/1999 tilføres der 17 000 ha til en EU-reserve.

Italien og Grækenland har officielt ansøgt om supplerende plantningsrettigheder.

Med den nye markedsordning blev der indført regler for at bevare EU's vinproduktionskapacitet. Denne kapacitet har åbenbart kunnet fastholdes siden 2000. Virkningerne af de 51 000 ha, der er fordelt mellem medlemsstaterne, kan endnu ikke måles.

Derfor er det for tidligt at lægge yderligere 17 000 ha til EU's vindyrkningsareal.

3. LOVLIGGØRELSE AF ULOVLIGE BEPLANTNINGER

3.1. Formål

Med den nye fælles markedsordning blev der indført en ny sanktion i forhold til den tidligere fælles markedsordning, idet et areal, der fra den 1. september 1998 beplantes i strid med plantningsforbuddet, skal ryddes, mens EU-reglerne tidligere kun krævede, at produktionen fra arealet skulle destilleres.

Denne ændring har medført, at der er iværksat en ordning for betinget lovliggørelse af ulovlige beplantninger fra før 1. september 1998. Formålet er at nå frem til, at EU's vindyrkningsareal, når denne procedure er afsluttet, ikke længere omfatter ulovlige beplantninger, og at den statistiske opgørelse af EU's vindyrkningsareal dermed kommer til at svare til virkeligheden.

3.2. Gældende regler

I artikel 2, stk. 2 til 6, i forordning (EF) nr. 1493/1999 fastsættes det, hvordan vinarealer, der er ulovligt beplantet før den 1. september 1998, kan lovliggøres.

Dette sker, ved at der indrømmes en "undtagelse":

- 1) Så snart proceduren er indledt, kan vinproducenten afsætte produktionen fra sit ulovligt beplantede areal i stedet for at levere den til destillation og fritages dermed for forpligtelsen til at destillere for egen regning.
- 2) Efter at have behandlet ansøgningen om lovliggørelse træffer medlemsstatens myndigheder enten afgørelse om at afvise at give dispensation, hvorefter producenten igen skal destillere produktionen fra den ulovlige beplantning og erlægge et beløb som nævnt i artikel 2, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1227/2000, eller også om at godkende at give dispensation.

Producenterne har til at lovliggøre deres ulovlige beplantninger fire midler til rådighed, som medlemsstaterne skal føre kontrol med:

"Undtagelsen gives:

- a) *hvis den pågældende producent tidligere har ryddet andre vinstokke på et tilsvarende areal i renkultur, undtagen i tilfælde hvor denne producent har modtaget en rydningspræmie for de pågældende arealer i henhold til fællesskabslovgivningen eller den nationale lovgivning, og/eller*
- b) *ved at tillade anvendelse af genplantningsrettigheder, som en producent har erhvervet inden for en periode, som skal fastsættes, efter beplantningen af det*

pågældende areal; medlemsstaterne kan med henblik herpå også benytte de i henhold til artikel 6, stk. 1, oprettede nye plantningsrettigheder, og/eller

- c) *hvis medlemsstaten (til Kommissionens tilfredsstillelse) kan bevise, at den har genplantningsrettigheder, som der ikke er gjort krav på, og som stadig ville være gældende, hvis der var blevet ansøgt om dem; sådanne rettigheder kan anvendes og genfordeles til producenter for et tilsvarende areal i renkultur; og eller*
- d) *hvis den pågældende producent har påtaget sig at rydde et tilsvarende areal i renkultur inden for en periode på tre år, såfremt dette areal er optaget i den pågældende medlemsstats fortegnelse over vindyrkningsarealer.*

Nogle af disse midler er underkastet visse betingelser, som er fastsat i selve grundforordningen eller også i Kommissionens gennemførelsesforordning. Det drejer sig hovedsagelig om sanktioner over for de berørte vinproducenter.

3.3. Anvendelse af EU-bestemmelserne

Følgende arealer var berørt af lovliggørelsesproceduren ved udgangen af produktionsåret 2002/03¹⁹:

Tabel 11

Produktionsåret 2000/01 til 2002/03 (ha)	Lovliggjort areal	Lovliggørelse afvist	Ansøgninger til behandling hos medlemsstaterne	I alt
Tyskland	2	2	3	7
Grækenland	6 575	–	5 681	12 256
Spanien	36 534	9 834	36 697	83 065
Frankrig	128	–	7	135
Italien	753	6	51 845	52 604
Luxembourg	–	–	–	–
Østrig	–	–	–	–
Portugal	9	–	8	17
I alt	44 001	9 842	94 241	148 084

Luxembourg og Østrig har erklæret, at de ikke har nogen ansøgninger om lovliggørelse for de tre produktionsår 2000/01, 2001/02 og 2002/03.

De øvrige medlemsstater, dvs. Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien og Portugal, har indledt proceduren.

De største arealer, der er berørt af foranstaltningen, befinder sig i Grækenland, Spanien og Italien.

Ifølge artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1493/1999 skulle proceduren være afsluttet den 31. juli 2002. Men nogle medlemsstater har flere gange gjort gældende, at det er vanskeligt at foretage den nødvendige kontrol af producenternes dispensationsansøgninger. I henhold til artikel 80 i forordning (EF) nr. 1493/1999 har

¹⁹ Tallene i tabel 11 er fremsendt af medlemsstaterne som led i tabel 1 i bilaget til forordning (EF) nr. 1227/2000. For Italiens vedkommende stammer tallene fra udgangen af produktionsåret 2001/02.

Kommissionen for at imødekomme medlemsstaternes ønsker flere gange forlænget denne frist, som nu er sat til den 31. juli 2004 ved forordning (EF) nr. 1841/2003 af 17. oktober 2003.

Endvidere har Italien gjort opmærksom på en anden vanskelighed i forbindelse med kortlægningen af ulovligt beplantede arealer. Uden et operationelt værktøj som fortegnelsen over vindyrkningsarealer er det ifølge denne medlemsstat umuligt at vide, om et beplantet areal er lovligt eller ej. Derfor er det ifølge Italien ikke muligt at lovliggøre beplantninger fra før det tidspunkt, hvor fortegnelsen blev oprettet. Beplantningerne kan imidlertid være ulovlige fra det tidspunkt, hvor EU-reglerne ophævede den frie ret til plantning, dvs. fra 1976.

3.4. Kommissionens konklusion hvad angår problemet med at lovliggøre ulovlige beplantninger

Denne sag bør afsluttes hurtigst muligt for at nå frem til sunde tilstande med et korrekt overblik over vinproduktionskapaciteten.

I den forbindelse skal det bemærkes, at problemet med lovliggørelse af ulovlige beplantninger kun kan løses ved en ændring af forordning (EF) nr. 1493/1999. Kommissionen agter derfor at forelægge et forslag herom i 2004.